

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Tiltott rezonancia**

1. Tiltott rezonancia

Pedál-János

A megfigyelő őrszem nehéz léptei végleg elhaladtak a csarnok fémrácsain, de a feszültség nem oszlott el a gépsorok között. Alinda zihálva támaszkodott a pedálkarra, saját testével fogva le a nagymamája helyett a megnövekedett terhelést. A szomszédos dinamónál dolgozó János, a G534-es jelzésű férfi, óvatosan lelassította a saját lendkerekeit. Tekintete az idős asszony megfakult, remegő kezeire tapadt.

- Hagyja, hogy átvegyek egy keveset - suttogta János halkan, a csapágyak egyenletes súrlódása mögé rejtve a hangját. - A szabályzat tiltja a szektorok közötti árammegosztást, de az én számlálónom még van tartalék.

A nagymama felemelte a fejét. Vékony, ráncos ajkai szigorú vonallá szűkültek, de a szeme sarkában megremegtek a ráncok.

- Nem kell a segítsége, G534-es - felelte halkan, mégis határozottan. - A törvény nem ismer irgalmat, maga is tudja. Ha az őrszem észreveszi az átfedést, mindkettőnket a szeparátorba küldenek. Tegye a dolgát!

Alinda közbeszólt volna, de a nagymama intésére elhallgatott. A lány látta a csendes feszültséget a két idős ember között: János arcán az elfojtott gondoskodás gyengédségét, a nagymamáén pedig a kolónia törvényei iránti konok engedelmességet. De amikor János visszalépett a saját szerszámaihoz, a nagymama pillantása egyetlen rövid másodpercre rajta felejtkezett. Egy ellopott tekintet volt ez, egy régről megőrzött, néma vonзалom, amit semmilyen wattmérő nem tudott teljesen eltörölni.